Mies maleksi markkinoilla,
tyhjätasku tallusteli,
näki siellä nuoren naisen,
tytön tyynen, lettipäisen.

Nuori mies, verevä varsi,
tunsi lämmön rinnassansa,
kaipuun katsoa syvälle
silmiin neitosen sorean.

Omakseen olis halunnut,
ainoaksi armaaksensa,
muttei markkoja pojalla,
joilla kihlat heltiäisi.

Kainuun korpi jo kohahti,
suhahti salo sininen:
Ota meiltä armaallesi
kellot, kihlat kullallesi!

Mies uskoikin kuiskauksen;
kaatoi puita pihkaisia,
toisen moisen tervaksia,
pienenteli pilkkehiksi.

Metsään syntyi laaja kehto,
seitsemän sylen syvyinen,
latoi sinne puut mehuisat,
taikoi suuren tervahaudan.

Peitti haudan huolekkaasti
metsän mustalla mujulla,
pinnan turpeilla tasoitti,
sileäksi siivoeli.

Viritti tulen vireän,
sytytteli silmäkkeiksi
lämpenemään liekitönnä,
hiostumaan hiillokseksi.

Alkoi valpas vartiointi,
vahtiminen vailla unta,
liekki piilossa pihisi,
kumpu kuumana kähisi.

Viikon vietti haudan luona

mielitietty mielessänsä.

Hauta hehkui hirmuisesti,
kypsyi paiseeksi pahaksi.
Viimein puhkes kuuma kumpu,
antoi ahjo aartehensa.

Tervaa sai tuhannet litrat.
Kuumuudessa kirvonnutta,
puun parahinta sydäntä
tulvi tyhjiin tynnyreihin.

Huokui männikkö mäellä,
tuoksui kauas tuhti terva.
Jännittivät puut järeät
ihmetellen, kummastellen
mustan mahlan muikeutta.

Mies väsynyt, tyhjätasku,
vesille venehen työnsi,
täytti paatin tynnyreillä,
sadat virstat venettä souti,
lainehilla luikutteli,
Oulun kaupukiin ehätti,
vaihtoi tervansa rahoihin.
Saipa kihlat kullallensa.

Eikä tuo lahonnut liitto,
se oli tehty tervan kanssa,
mikä on tervalla silattu,
se on melkeinpä ikuinen,
niin sanoivat vanhat ennen.

Tämä on tositarina,
ja se mies oli isäni.